

Co-funded by
the European Union

STORIES
EMPOWERMENT 4

Ιστοριες Ενδυνάμωσης

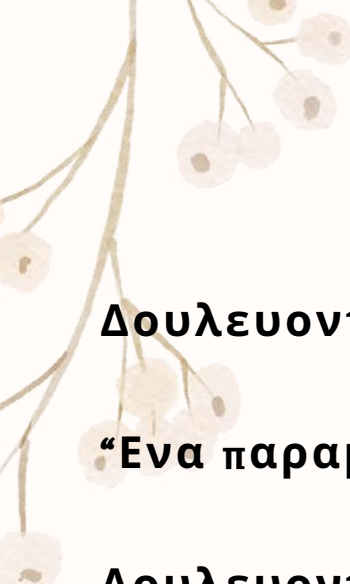
2023-1-IT02-KA220-ADULT-000159380

*Δουλεύοντας την Επίλυση
προβλημάτων*

INDEX

Δουλεύοντας την αξία της Επίλυσης προβλημάτων.....	04
“Μπουμερανγκ”.....	05
Δουλεύοντας την αξία της Επίλυσης προβλημάτων.....	09
“Η αλεπού και τα σταφύλια”.....	10
Δουλεύοντας την αξία της Επίλυσης προβλημάτων....	11
“Ο μύθος του παραμυθιού Οmbu από την Αργεντινή”....	13
Δουλεύοντας την αξία της Επίλυσης προβλημάτων....	14
“Ένας φίλος”.....	15
Δουλεύοντας την αξία της Επίλυσης προβλημάτων....	18
“Σουπα από πέτρα”.....	19
Δουλεύοντας την αξία της Επίλυσης προβλημάτων....	20
“Οι μουσικοί από το Μπρέμεν”.....	21

Δουλεύοντας την αξία της Επίλυσης προβλημάτων.....23

“Ένα παραμυθι για τον ευδιαθετο βασιλιά”.....24

Δουλεύοντας την αξία της Επίλυσης προβλημάτων.....28

“The Stone Soup”.....29

Δουλεύοντας την αξία της Επίλυσης προβλημάτων.....30

“Το παλιο κουτί και ο όμορφος τεμπέλης”.....33

Δουλεύοντας στην αξία: Επίλυση προβλημάτων

Μερικές φορές όταν αντιμετωπίζουμε προβλήματα, η ανησυχία που νιώθουμε μπορεί να μας εμποδίσει και να μας ωθήσει σε λάθος επιλογές όπως συμβαίνει με τον πρωταγωνιστή της ιστορίας με το τραγικό τέλος. Αν, από την άλλη, είμαστε σε θέση να αντιδράσουμε στον πόνο και τη θλίψη, να φροντίζουμε τον εαυτό μας, να δουλεύουμε στην επίγνωσή μας και να ακούμε τα συναισθήματά μας χωρίς να γίνουμε αιχμάλωτοι τους, μπορούμε να χειριστούμε καλύτερα τις καταστάσεις: με διαύγεια μπορούμε να βρούμε λύσεις σε προβλήματα χωρίς να πληγώνουμε τους άλλους ή να τους κάνουμε θάλασσα. Η ανθεκτικότητα είναι η ικανότητα που μας επιτρέπει να αντιμετωπίζουμε τραυματικά γεγονότα (όπως η θλίψη) φροντίζοντας τον εαυτό μας και τα συναισθήματά μας, χωρίς να αποξενώνουμε τους ανθρώπους και τα πράγματα που αγαπάμε.

“Boomerang”

Ξαφνικά, μια μέρα, ο κύριος Ρέμο άρχισε να μισεί τον σκύλο του. Δεν ήταν κακός άνθρωπος. Όμως κάτι είχε σπάσει μέσα του όταν έμεινε χήρος. Είχε χάσει τη γυναίκα του και έμεινε με τον σκύλο του, ένα χοντρό, μαυριδερό, με αυτιά νυχτερίδας, αλμυρό μποτόλο. Τον έλεγαν Μπαμ, ή Μπούμερανγκ, γιατί έφερνε πίσω ό,τι του πετούσαν, με ετοιμότητα και επιμονή. Ο κύριος Ρέμο και ο Μπαμ είχαν κάνει κάποτε μακρινούς περιπάτους μαζί και είχαν συνομιλήσει για τον κόσμο των ανθρώπων και των σκύλων, για τον Ντεκάρτ και τον Ριν Τιν Τιν. Υπήρχε μεγάλη κατανόηση μεταξύ τους. Τώρα όμως δεν μιλούσαν πια μεταξύ τους. Ο κύριος κάθισε σε μια πολυθρόνα κοιτάζοντας το κενό και ο Μπαμ έσκυψε στα πόδια του, κοιτάζοντάς τον με απέραντη στοργή. (...)

- Αλήτη, πρέπει να σε αφήσω. λυπάμαι. Δεν μπορώ να σε φροντίσω άλλο. Στην πραγματικότητα, αλλά δεν μπορείτε να το καταλάβετε αυτό, σας απεχθάνομαι.

Ο σκύλος τον κοίταξε με απέραντη στοργή και αφοσίωση. Γιατί δεν τον εμπιστεύτηκε σε κάποιο κυνοκομείο ή σε κάποιον γνωστό; Από τεμπελιά, πρώτα απ' όλα. Αλλά και επειδή θυμόταν μια φράση που είχε πει η γυναίκα του. Του είχε πει: Ρέμο, αν πεθάνω, σε παρακαλώ μην αφήνεις ήσυχο τον αλήτη μας. Τότε ο Ρέμο είχε θυμώσει με αυτή τη φράση: πώς θα μπορούσε κανείς να το αμφισβητήσει αυτό; Και αντ' αυτού, καημένη Ντόρα, ήξερε καλά το κομμάτι της κακίας μέσα στην καρδιά του άντρα της. Τον είχε εγκαταλείψει. Και εγκαταλείποντας το σκύλο, έπαιρνε τώρα τρελή εκδίκηση για τη μοίρα. Έτσι ο κύριος Ρέμο πήρε το αυτοκίνητο και οδήγησε το Μπούμερανγκ έξω από την πόλη, σε ένα μεγάλο λιβάδι όπου έπαιζαν συχνά μαζί. (...) Όταν έλειπαν από τα αδιάκριτα βλέμματα, έδεσε το σκυλί σε ένα δέντρο και χωρίς να κοιτάξει πίσω, έφυγε. Επέστρεψε σπίτι και μαγείρεψε με προσοχή, όπως δεν είχε κάνει για αρκετό καιρό.

Κλώτσησε το μπολ του Μπαμ σε μια γωνία. Πήρε το λουρί και το ρύγχος του και τα πέταξε στα σκουπίδια. Αλλά εκείνο το βράδυ γύρω στις τρεις, άκουσε ξύσιμο στην πόρτα. Ήταν Μπούμερανγκ. Λίγο βρόμικο και βρεγμένο, πήδηξε πάνω του γιορτινά, και γύρισε το σπίτι για να δείξει τη χαρά του. (...). Το επόμενο βράδυ φόρτωσε τον Μπαμ στο αυτοκίνητο, οδήγησε εκατό χιλιόμετρα στον αυτοκινητόδρομο και εγκατέλειψε το σκυλί στο πάρκινγκ ενός βενζινάδικου. (...) Την επόμενη μέρα στο σούπερ μάρκετ συνάντησε μια κυρία, την ιδιοκτήτρια του Tommasina, φίλη του Boomerang.

-Πού είναι ο Μπαμ;

- Αλίμονο, είπε ο κύριος Ρέμο και άπλωσε τα χέρια του. Η κυρία έβαλε το χέρι της στο στόμα της θεατρικά. Δεν ρώτησε τίποτα, σεβάστηκε αυτή την επιφύλαξη. Άγγιξε με το χέρι της το χέρι του κυρίου. - Φαντάζομαι ότι είναι μεγάλος πόνος για εκείνη.

- Δεν ξέρεις πόσο», απάντησε ο κύριος Ρέμο.

Επέστρεψε σπίτι. Καθώς ανέβαινε τις σκάλες, άκουσε έναν αχνό αλλά αλάνθαστο θόρυβο. Καρφιά σε μάρμαρο.

Ήταν Μπούμερανγκ, στην προσγείωση. (...)

Δύο μέρες αργότερα, ο κύριος Ρέμο πήρε ξανά το αυτοκίνητο, οδήγησε όλη μέρα και έφτασε στην ακτή με το σκύλο. Εκεί επιβιβάστηκε σε ένα πλοίο. (...)

Ο άντρας πήρε το Μπούμερανγκ στην παραλία και πέταξε ένα ραβδί στη θάλασσα. Ο αλήτης κολύμπησε, δάγκωσε, επέστρεψε στην ακτή και φυσικά ο κύριος δεν ήταν πια εκεί. (...) Πέρασε μια εβδομάδα. Η κυρία, που είχε δει το Μπούμερανγκ να επιστρέφει την πρώτη φορά, ρώτησε για τη νέα εξαφάνιση.

- Αλίμονο», είπε ο κύριος Ρέμο, «είχε αναρρώσει και μετά είχε υποτροπιάσει. (...)

Ήταν μια θλιβερή εβδομάδα για τον κύριο Ρέμο, αλλά σίγουρα όχι για την απώλεια του Μπούμερανγκ.

Αντίθετα, παρατήρησε ότι το χαλί και ο καναπές στο σπίτι μύριζαν σκυλιά και τα αποσμούσε. Ο κύριος Ρέμο ήταν λυπημένος γιατί είχε σπάσει η τηλεόραση. Επιτέλους ήρθε ο τεχνικός.

Στριφογύρισε, μίλησε για αυτό και για εκείνο και είδε το μπόλ του Μπούμερανγκ.

- Έχεις σκύλο; - είπε.

- Όχι πια.

- Αλλά έχω ένα τώρα, και είναι πραγματικό πρόβλημα. Φανταστείτε, έκανα διακοπές στην παραλία. Στο δρόμο της επιστροφής, στο πλοίο, ένα χοντρό, άσχημο σκυλί πηδάει στο αυτοκίνητό μου. Τα παιδιά μου λένε: έλα μπαμπά, είναι ένα παρατημένο σκυλάκι, ας το κρατήσουμε, ας το κρατήσουμε. Ξέρεις πώς είναι τα παιδιά...

- Φυσικά», είπε ο κύριος Ρέμο.

- Δηλαδή, αυτή τη στιγμή τον έχω εδώ κάτω στο αμάξι, ψάχνω κάποιον να τον δώσω. Δεν ξέρεις κανέναν, έτσι;

- Τι χρώμα έχει ο σκύλος; - ρώτησε ο κύριος Ρέμο με ρίγος.

- Μαύρο. Με δύο αυτιά σαν νυχτερίδα.

Βγήκε ο τεχνικός. Η τηλεόραση λειτουργούσε. Ο κύριος Ρέμο κάθισε, αλλά δεν κοίταζε την οθόνη. Κοίταξε την πόρτα. Μετά από μια στιγμή ένιωσε τα νύχια του να ξύνουν. (...)

Τότε ο κύριος ετοίμασε ένα τέλειο σχέδιο. Θα άλλαζε χώρες, ακόμη και ηπείρους, για ένα μακρύ ταξίδι. Το σκεφτόταν για αρκετό καιρό. Έβγαλε τις οικονομίες του, αγόρασε για τον εαυτό του ένα λευκό σακάκι και ένα ψάθινο καπέλο. Ένα πρωί κλείδωσε το Μπούμερανγκ στην τσάντα και έφυγε. Πήρε ένα αεροπλάνο και πέταξε δεκατέσσερις ώρες. Όταν βγήκε από το αεροπλάνο, ένιωθε ήδη διαφορετικός και τροπικός. Κατά την παραλαβή αποσκευών στάθηκε δίπλα σε ένα μαυρισμένο κορίτσι και της χαμογέλασε. Ναι, ήταν πολύ μακριά από όλα. Μύριζε θάλασσα και ήλιο, όχι σκύλο. Τότε ήταν που αντιλήφθηκε μια περίεργη σκηνή.

Μια κυρία έκλαιγε ανάμεσα σε δύο αστυνομικούς. Έδειχνε ένα κλουβί σκύλου, ακριβώς έξω από το αεροπλάνο.

- Μα αυτό δεν γίνεται! - φώναξε με τσιριχτή φωνή - πού είναι ο Ρούφους μου;

- Κυρία, ηρεμήστε - είπε ένας αστυνομικός ξύνοντας το κεφάλι του.

- Δεν μπορεί να έγινε αυτό που λες...

Ενδιαφερόμενος, ο κύριος Ρέμο πλησίασε. Άκουσε τον αστυνομικό να μιλά με τον αξιωματικό των χαμένων αποσκευών. - Συνέβη κάτι πολύ περίεργο. Η κυρία έστειλε τακτικά τον σκύλο της, σε ένα κλουβί στο αμπάρι. Αλλά τώρα λέει ότι αυτό δεν είναι το ζώο της.

- Αδύνατον...

- Ο σκύλος μου είναι Ιρλανδός σέττερ», είπε η κυρία κλαίγοντας, «αυτό είναι ένα χοντρό, άσχημο μποτόλο. Θυμάμαι πολύ καλά ότι κατά την αναχώρηση τριγυρνούσε ελεύθερος στο αεροδρόμιο.

- Λέτε, κυρία, ότι κάποιος αντικατέστησε τον σκύλο σας;

- «Μα ναι», γέλασε ο χειριστής των αποσκευών, «... ή το κυνηγόσκυλο άνοιξε το κλουβί και την αντικατέστησε.

- Μην είσαι ειρωνικός, είπε η κυρία, δεν ξέρεις πόσο έξυπνα είναι τα σκυλιά!

Ο κύριος Ρέμο δεν περίμενε να ανοίξει το κλουβί. Έτρεξε, σέρνοντας τη βαλίτσα του με ρόδες, μέσα από τους διαδρόμους του αεροδρομίου και άκουσε τον ξέφρενο καλπασμό του Μπούμερανγκ πίσω του. Καθώς πετάχτηκε, μπήκε στο ταξί και είπε:

- Ξενοδοχείο Tropicana, αμέσως, στο δίκλινο.

- Δεν μπορώ, σενόρ, είπε ο ταξιτζής. - Υπάρχει ένα άσχημο σκυλί ξαπλωμένο μπροστά στο αυτοκίνητο που δεν με αφήνει να περάσω. Ο κύριος Ρέμο ανέβηκε στο δωμάτιό του στον τελευταίο όροφο του ξενοδοχείου. Άνοιξε το μεγάλο παράθυρο στη βεράντα. Το μπούμερανγκ μύρισε το χαλί ικανοποιημένος. Ο κύριος Ρέμο έβγαλε το λευκό σακάκι και το καπέλο του. Κοίταξε τη θάλασσα και τον μακρινό ορίζοντα. Ξεκίνησε τρέχοντας και πήδηξε.

Το τελευταίο πράγμα που είδε ήταν το μπούμερανγκ, χοντρό και συμπαγές σαν σφαίρα, που ορμάει στο πλευρό του με βλέμμα λατρείας. Ένα νέο παιχνίδι, κύριε; Ο τοπικός Τύπος αφιέρωσε μάλιστα έναν τίτλο στη θλιβερή και συγκινητική ιστορία. Τους έθαψαν μαζί.

Δουλεύοντας στην αξία: Επίλυση προβλημάτων

Οι στρατηγικές που εφαρμόζουμε για να λύσουμε ένα πρόβλημα δεν είναι πάντα οι καλύτερες. Όπως η αλεπού, αν δεν είμαστε σε θέση να αναγνωρίσουμε το πρόβλημα και να αναλύσουμε τις αιτίες του, δεν μπορούμε να αλλάξουμε τη στρατηγική για να το αντιμετωπίσουμε. Αυτή η ιστορία μας επιτρέπει να ενισχύσουμε τις δεξιότητες επίλυσης προβλημάτων ενόψει καταστάσεων στις οποίες βρισκόμαστε σε δυσκολία. Αντιμέτωπη με δυσκολίες, η αλεπού αποφασίζει να τα παρατήσει επειδή αισθάνεται πληγωμένη και έχει ελάχιστη επίγνωση των ορίων και των πόρων της, όταν θα μπορούσε επίσης να υιοθετήσει άλλους τρόπους επίλυσης του προβλήματός της. Η δημιουργικότητα μπαίνει στο παιχνίδι όταν πρέπει να λύσουμε ένα πρόβλημα γιατί είναι η ικανότητα που μας επιτρέπει να αξιολογούμε άλλες επιλογές με φαντασία. Ταυτόχρονα, το να έχουμε αυτοπεποίθηση μάς βοηθά να μην αφήσουμε τις δυσκολίες να μας κατεβάσουν, αλλά να αντιμετωπίσουμε τις προκλήσεις που βρίσκουμε στο δρόμο μας με επίγνωση.

“Η αλεπού και τα σταφύλια”

Μια φορά κι έναν καιρό, μια πεινασμένη αλεπού περιπλανήθηκε στο δάσος αναζητώντας τροφή, όταν κάποια στιγμή είδε μερικά μεγάλα, όμορφα τσαμπιά σταφύλια να κρέμονται από μια κληματαριά. Αποφάσισε ότι θα ήταν το γεύμα της, αλλά όσο κι αν προσπάθησε να τα φτάσει πεδώντας ψηλά, απλά δεν τα κατάφερε. Στο τέλος, απογοητευμένη, γύρισε λέγοντας στον εαυτό της: «Επίσης, ήταν άγουρα σταφύλια. Έτσι και μεταξύ των ανδρών, κάποιοι, ανίκανοι να επιτύχουν τους στόχους (τους) μέσω αδυναμίας, κατηγορούν τις περιστάσεις.

Δουλεύοντας στην αξία: Επίλυση προβλημάτων

Το Ξαναγράφοντας το The Legend of the Ombú με έμφαση στην επίλυση προβλημάτων θα τονίσει τη σημασία της έγκαιρης δράσης και της συνεργασίας για την υπέρβαση των αντιξοοτήτων. Αν οι άνθρωποι είχαν ενωθεί νωρίτερα για να βρουν μια πρακτική λύση, είτε δουλεύοντας μαζί για τη διαχείριση της ξηρασίας είτε αναζητώντας εναλλακτικές καλλιέργειες, τόσο η ζωή του κοριτσιού όσο και η καλλιέργεια του καλαμποκιού θα μπορούσαν να είχαν σωθεί.

Εστιάζοντας στην επίλυση προβλημάτων ως βασική αξία, η ιστορία θα καταδείξει πόσο αποτελεσματικός σχεδιασμός και έγκαιρες αποφάσεις μπορούν να κάνουν πραγματική διαφορά σε δύσκολες καταστάσεις.

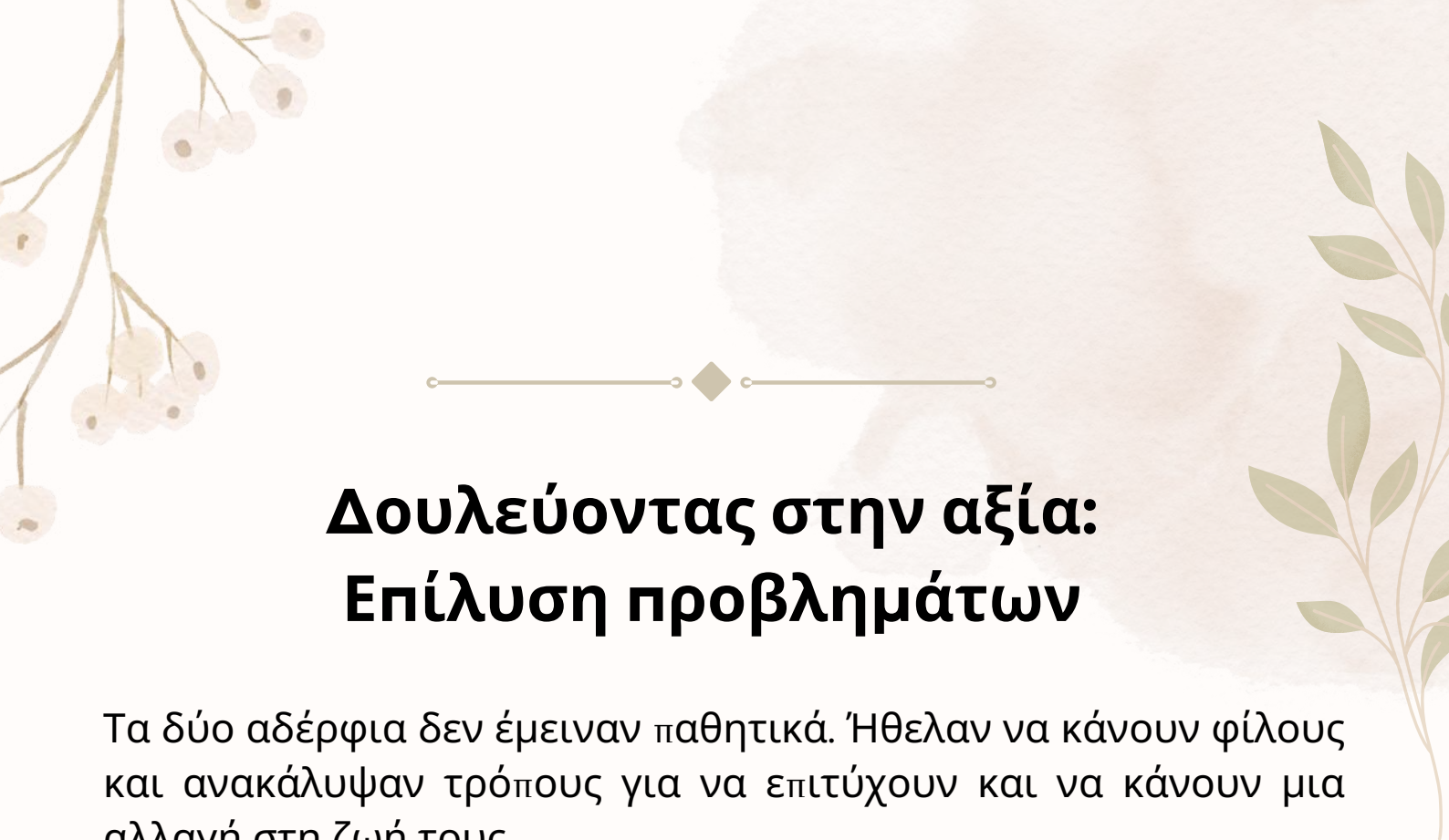
Η εφαρμογή και η ανάδειξη αυτής της αξίας της επίλυσης προβλημάτων στο The Legend of the Ombú θα διδάξει στις ομάδες-στόχους τη σημασία της έγκαιρης παρέμβασης, της συλλογικής προσπάθειας και των στοχαστικών λύσεων, δίνοντάς τους τη δυνατότητα να αντιμετωπίζουν τις προκλήσεις με σιγουριά. Σήμερα, αυτή η αξία είναι πολύ σημαντική για τους ενήλικες και τις περιθωριοποιημένες ομάδες και μέσα από την ξαναγραμμένη ιστορία θα δείξουμε πώς η στοχαστική δράση και η συνεργασία μπορούν να οδηγήσουν σε καλύτερα αποτελέσματα και να αποτρέψουν κρίσεις.

Η εφαρμογή και η ανάδειξη της αξίας της επίλυσης προβλημάτων στην ξαναγραμμένη έκδοση θα ήταν ιδιαίτερα σημαντική για τις σημερινές ομάδες-στόχους, όπως οι ενήλικες, οι νέοι και οι περιθωριοποιημένες κοινότητες.

Σε έναν κόσμο όπου οι περιβαλλοντικές, οικονομικές και κοινωνικές προκλήσεις είναι όλο και πιο περίπλοκες, η διδασκαλία αυτών των ομάδων να σκέφτονται κριτικά, να συνεργάζονται και να σχεδιάζουν για το μέλλον μπορεί να τις βοηθήσει να αντιμετωπίσουν τις δυσκολίες πιο αποτελεσματικά. Δείχνοντας πώς η αποτυχία των χωρικών να ενεργήσουν νωρίτερα οδήγησε σε τρομερές συνέπειες, η ιστορία θα τονίσει τη σημασία της έγκαιρης παρέμβασης και της συλλογικής δράσης.

“Ο μύθος του παραμυθιού Ombu από την Αργεντινή”

Κάποτε, οι αυτόχθονες φυλές που ζούσαν στο κεντρικό τμήμα της Αργεντινής αφοσιώθηκαν στην καλλιέργεια του καλαμποκιού, που ήταν για αυτούς πολύτιμο τρόφιμο. Ο θρύλος λέει ότι οι ιθαγενείς κάποτε άφησαν μια από τις νεαρές γυναίκες τους για να φροντίσει τα φυτά του καλαμποκιού, που φύτεωναν στις ζεστές ακτίνες του ήλιου. Εκείνη τη χρονιά όμως οι βροχές δεν ήρθαν και έτσι τα φυτά άρχισαν να πεθαίνουν. Η κοπέλα που τα φρόντιζε δεν απελπίστηκε, στάθηκε με τα χέρια απλωμένα, στεκόταν στον ήλιο για να σκιάσει τα σπορόφυτα μέχρι να ωριμάσουν τα στάχυα. Όταν οι δικοί της επέστρεψαν στο μέρος όπου την είχαν αφήσει, βρήκαν ένα πολύ όμορφο και φυλλώδες δέντρο που έδινε σκιά τριγύρω. αλλά κανένα ίχνος της κοπέλας. Έτσι γεννήθηκε ο θρύλος του ombú, ενός δέντρου που φυτρώνει στην Αργεντινή σε σχεδόν ερημικά μέρη, παρέχοντας πολύτιμη σκιά στους ταξιδιώτες που αναζητούν καταφύγιο από τον καυτό καλοκαιρινό ήλιο.

Δουλεύοντας στην αξία: Επίλυση προβλημάτων

Τα δύο αδέρφια δεν έμειναν παθητικά. Ήθελαν να κάνουν φίλους και ανακάλυψαν τρόπους για να επιτύχουν και να κάνουν μια αλλαγή στη ζωή τους.

Δίνει έμφαση στη συμμετοχή, την ευθύνη και τη συνεργασία για τη δημιουργία μιας πιο λειτουργικής κοινωνίας μέσω της επίλυσης προβλημάτων.

“Ένας φίλος”

Μια φορά κι έναν καιρό ζούσαν δύο αδέρφια. Γαρυφαλιά και Δημήτρης. Αυτά τα δύο αδέρφια έμοιαζαν με μια ματιά να είναι δίδυμα. Δυστυχώς, δεν είχαν καθόλου φίλους γιατί όλοι νόμιζαν ότι ήταν τρελοί λόγω της φαντασίας τους. Ήταν 8 χρονών και δεν ξέρω άλλα παιδιά που να μην ήταν τόσο, τόσο τολμηρά. Λοιπόν, τους άρεσε πολύ ο χώρος και αποφάσισαν μια μέρα να πάνε ένα τολμηρό ταξίδι. Πήραν τον πύραυλο του θείου τους που ήταν αστροναύτης και ξεκίνησαν αφήνοντας ένα γράμμα στους γονείς τους. Η επιστολή έγραφε:

Αγαπητοί γονείς,

Μην ανησυχείτε καθόλου αν δεν μπορείτε να μας βρείτε. Δεν μπορούμε να σας πούμε τώρα πού βρεθήκαμε, αλλά μόλις επιστρέψουμε θα περιγράψουμε τα πάντα λεπτομερώς. Τα λέμε σε λίγους μήνες.

Με αγάπη, τα παιδιά σας,

Γαρυφαλιά και Δημήτρης

Μόλις οι γονείς τους διάβασαν αυτό το γράμμα, ήταν πολύ λυπημένοι και πολύ ανήσυχοι. Ήξεραν όμως ότι τα παιδιά τους θα επιζούσαν λόγω της φαντασίας τους και της αγάπης τους για την περιπέτεια. Πώς θα μπορούσαν να φανταστούν ότι τα δικά τους παιδιά απομακρύνονταν από την απέραντη (για αυτούς) γη. Μετά από λίγο, τα παιδιά σχεδόν έφτασαν στο διάστημα. Ήταν τόσο χαρούμενοι που ο θείος τους τους έδειξε πώς λειτουργεί.

Μάλιστα, ήταν περήφανοι που τους εμπιστεύτηκε και τους άφησε μόνους να ασχοληθούν με ένα διαστημόπλοιο! Μόλις έκαναν μια πολύ ομαλή προσγείωση, έμειναν έκπληκτοι βλέποντας μια τεράστια πέτρα με μια αρκετά μεγάλη τρύπα. Βγήκαν μπροστά και έμειναν άφωνοι με αυτό που είδαν. Μωβ, μικροσκοπικά και γεμάτα χαριτωμένα πλάσματα έβγαλαν τα μικρά τους κεφάλια γεμάτα περιέργεια και λίγο φόβο. Η Γαρυφαλιά και ο Δημήτρης ήρθαν ακόμα πιο κοντά. Τότε, προς μεγάλη τους έκπληξη μίλησαν τα μοβ παράξενα πλάσματα! Και δεν είναι μόνο αυτό, μιλούσαν και ελληνικά!

Η γλώσσα των δύο παιδιών! Τους είπαν λοιπόν:

- Είστε πολύ καλά παιδιά, το νιώθουμε!

- Ευχαριστώ πολύ! Αυτοί απαντούν με ένα στόμα.

Στη συνέχεια, βαθιά μέσα στο αλσύλλιο, βλέπουν έναν άλλο πράσινο εξωγήινο αυτή τη φορά, μόνος. Πηγαίνουν διακριτικά και τον πλησιάζουν.

- Μικρό, αστείο εξωγήινο! Τι κάνεις εδώ μόνος; Ας παίξουμε μαζί έξω!

- Οι άλλοι εξωγήινοι δεν θέλουν να παίζω και να μιλάω μαζί τους. Καλύτερα να μείνω εδώ.

- Μα γιατί δεν σε θέλουν; Είσαι πολύ καλός.

-Είμαι πράσινος...

- Και έτσι;

-Είμαι διαφορετικός...

- Ακόμα καλύτερα γιατί θα ξεχωρίσεις!

- Δεν το βλέπουν έτσι.

- Λυπούμαστε πολύ. Θέλεις να γίνεις φίλος μας;

- Αλήθεια το λες αυτό;

- Φυσικά, δεν έχουμε και φίλους.

- Τέλεια! Πώς σε λένε;

- Γαριφαλιά και Δημήτρη. Εσείς;

- Δεν έχω όνομα...

- Είναι εντάξει. Από σήμερα θα σε λένε Μπόμπι!

- Τέλειο όνομα, ευχαριστώ!

- Ωραίος εξωγήινος Μπόμπι!

Έτσι, με αυτά τα λόγια, εξερεύνησαν τον πλανήτη, έβγαλαν φωτογραφίες και ξεκίνησαν για το σπίτι τους στη Γη.

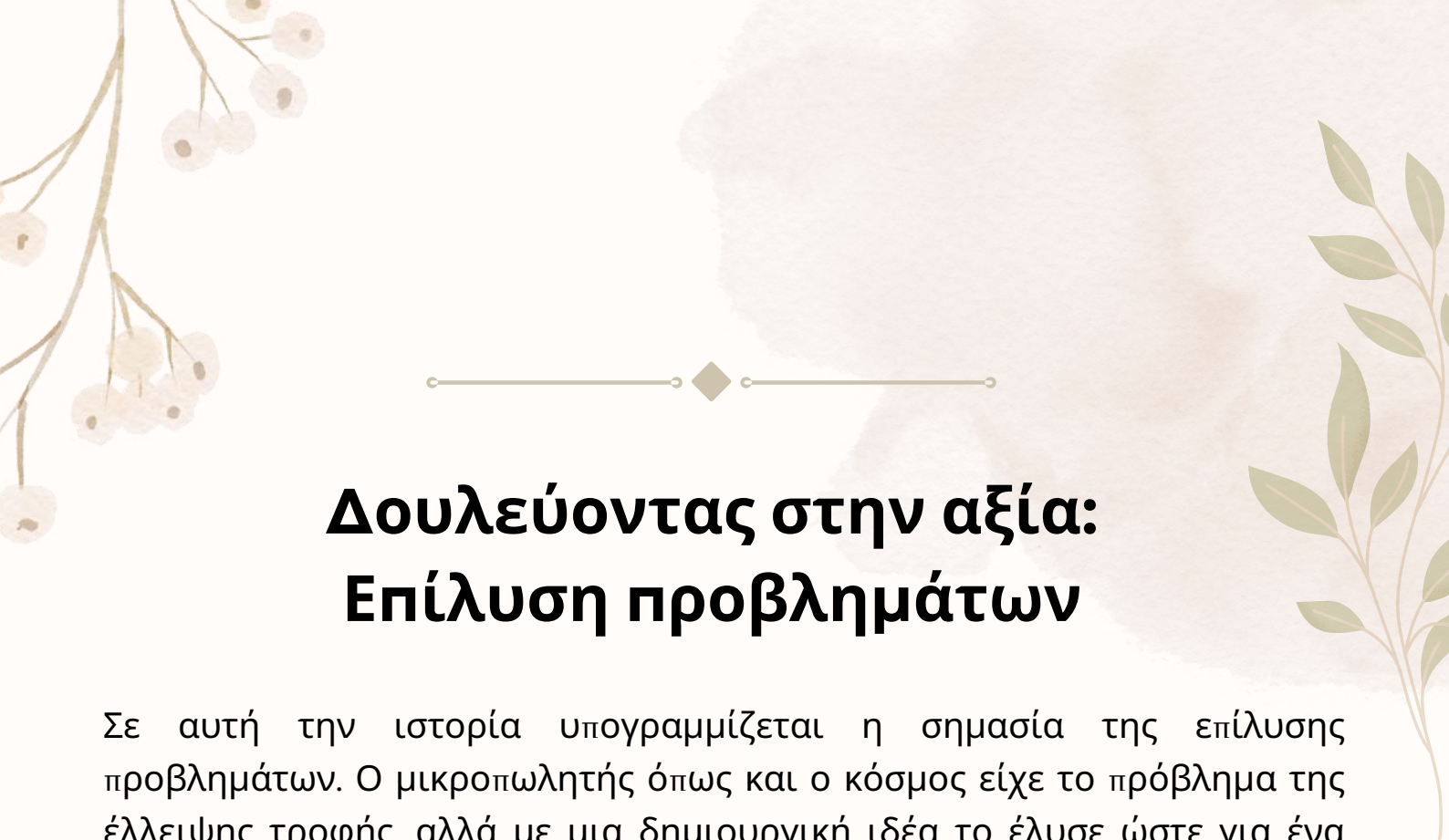
Μετά από μήνες, τα παιδιά είχαν πάει στους γονείς τους, τους είχαν συστήσει τη Μπόμπι και τους περιέγραψαν τα πάντα με κάθε λεπτομέρεια, όπως τους είχαν υποσχεθεί στην επιστολή. Αλλά μια μέρα, μόλις ξύπνησαν, δεν βρήκαν τον Μπόμπι στο καλοφτιαγμένο, πράσινο κρεβάτι του. Ανησύχησαν.

Τότε είδαν ένα γράμμα. Ήταν από τον Bobbi και είπε τα εξής:

Αγαπητοί μου φίλοι, συγγνώμη που δεν σας είπα αντίο. Μην ανησυχείς, θα επιστρέψω σε λίγες μέρες. Έχω πάει στο διάστημα για να δω αν οι υπόλοιποι εξωγήινοι έχουν επιζήσει. Αν θέλεις να με γνωρίσεις, έχω μια μηχανή στο διαστημόπλοιο του θείου σου. Πρέπει να πατήσετε το πράσινο κουμπί για να εμφανιστείτε μπροστά μου και το κόκκινο κουμπί για να επιστρέψετε στο σπίτι. Έχω κι εγώ ένα.

Ο μοναδικός σου φίλος, Μπόμπι

Μόλις το διάβασαν, ανακουφίστηκαν. Αφού το είπαν στους γονείς τους, πήγαν και τον βρήκαν. Τελικά, οι υπόλοιποι εξωγήινοι είχαν εξαφανιστεί και ο Μπόμπι ήταν πολύ τυχερός που τον είχαν πάρει οι φίλοι του από εκεί. Επέστρεψαν στη γη και έζησαν για πάντα μόνοι.

Δουλεύοντας στην αξία: Επίλυση προβλημάτων

Σε αυτή την ιστορία υπογραμμίζεται η σημασία της επίλυσης προβλημάτων. Ο μικροπωλητής όπως και ο κόσμος είχε το πρόβλημα της έλλειψης τροφής, αλλά με μια δημιουργική ιδέα το έλυσε ώστε για ένα βράδυ να φάνε όλοι μαζί.

“Λίθινη σούπα”

Μια φορά κι έναν καιρό, κάπου στην Ανατολική Ευρώπη, έγινε μεγάλος λιμός. Οι άνθρωποι αποθησαύρισαν με δυσaráσκεια όλα τα τρόφιμα που μπορούσαν να βρουν και μάλιστα τα έκρυβαν από τους φίλους και τους γείτονές τους. Μια μέρα, ένας μικροπωλητής ήρθε σε ένα χωριό με το καρότσι του, πούλησε μερικά από τα εμπορεύματά του και άρχισε να κάνει ερωτήσεις στους ανθρώπους, κάνοντάς του να φαίνεται ότι ήθελε να μείνει το βράδυ.

«Δεν υπάρχει μπουκιά για φαγητό σε όλη τη γειτονιά», του είπαν. «Θα ήταν καλύτερα να προχωρήσεις».

«Ω, έχω όλα όσα χρειάζομαι», είπε ο μικροπωλητής. «Στην πραγματικότητα, σκέφτηκα να φτιάξω μια πέτρινη σούπα και να σας καλέσω παντού». Στη συνέχεια σήκωσε ένα σιδερένιο καζάνι από το καρότσι του, το γέμισε νερό και άναψε φωτιά από κάτω. Έπειτα έβγαλε πανηγυρικά μια απλή πέτρα από τη βελούδινη τσάντα του και την έβαλε στο νερό.

Μέχρι τώρα, οι περισσότεροι από τους χωρικούς είχαν εμφανιστεί στην πλατεία ή κοιτούσαν έξω από τα παράθυρά τους επειδή είχαν ακούσει τη φλυαρία για το φαγητό. Καθώς ο μικροπωλητής μύριζε τη «σούπα» και η χαρμόσυνη προσμονή σταύρωνε τα χείλη του, η πείνα άρχισε να υπερισχύει της δυσπιστίας των χωρικών.

«Αχ», είπε ο μικροπωλητής αρκετά δυνατά στον εαυτό του, «Λατρεύω μια νόστιμη πέτρινη σούπα. Φυσικά, μια πέτρινη σούπα με λάχανο, που σίγουρα θα ήταν δύσκολο να τη χτυπήσεις».

Λίγο αργότερα, ένας χωρικός όρμησε κρατώντας ένα λάχανο από την κρυψώνα του και το έβαλε στο καζάνι. «Υπέροχα», αναφώνησε ο μικροπωλητής. «Ξέρεις, κάποτε είχα μια πέτρινη σούπα με λάχανο και ένα κομμάτι αλατισμένο κρέας μέσα. Ήταν αντάξια ενός βασιλιά».

Ο κρεοπώλης του χωριού πήρε λίγο παστό κρέας..., και έτσι συνέχισε με πατάτες, κρεμμύδια, καρότα, μανιτάρια και ούτω καθεξής, μέχρι που πραγματικά είχαν ένα νόστιμο γεύμα για όλους. Οι χωρικοί πρόσφεραν στον μικροπωλητή πολλά χρήματα για τη μαγική του πέτρα, αλλά εκείνος αρνήθηκε και μετακόμισε την επόμενη μέρα. Από εκείνη την ώρα και μετά, πολύ καιρό μετά το τέλος της πείνας, οι άνθρωποι σκέφτηκαν την πιο νόστιμη σούπα που είχαν φάει ποτέ.

Δουλεύοντας στην αξία: Επίλυση προβλημάτων

Τα ζώα βρίσκουν μια λύση στα προβλήματά τους ανεξάρτητα και δημοκρατικά και στέκονται μαζί.

“Οι μουσικοί της πόλης της Βρέμης”

Μια φορά κι έναν καιρό, ένας μυλωνάς είχε έναν γάιδαρο που ακούραστα κουβαλούσε τα τσουβάλια. Όταν ο γάιδαρος γέρασε και δεν μπορούσε πια να κάνει τη δουλειά, ο μυλωνάς ήθελε να τον πάρει. Έτσι ο γάιδαρος έφυγε και αποφάσισε να πάει στη Βρέμη για να κερδίσει τα προς το ζην ως μουσικός της πόλης. Μετά από λίγη ώρα είδε στην άκρη του δρόμου ένα κυνηγετικό σκυλί να λαχανιάζει. Ο γάιδαρος ρώτησε τι συμβαίνει. Ο σκύλος είπε ότι είχε γίνει πολύ μεγάλος για κυνήγι, οπότε ο αφέντης του ήθελε να τον χτυπήσει μέχρι θανάτου. Είχε σκάσει, αλλά δεν ήξερε τι να κάνει τώρα. Ο γάιδαρος είπε: «Θα πάω στη Βρέμη να γίνω μουσικός της πόλης. Έλα μαζί μου, θα παίξω λαούτο και εσύ κτυπάς το τιμπάνι». Ο σκύλος συμφώνησε και πήγε μαζί του.

Αμέσως μετά, είδαν μια γάτα να κάθεται λυπημένη δίπλα στο δρόμο. Η γάτα είπε ότι ήταν πολύ μεγάλη για να πιάσει ποντίκια, οπότε η γυναίκα της ήθελε να την πνίξει. Μετά έφυγε τρέχοντας, αλλά δεν ήξερε τι να κάνει. «Πήγαινε μαζί μας στη Βρέμη», είπε ο γάιδαρος, «ξέρεις να παίζεις νυχτερινή μουσική, μπορείς να γίνεις μουσικός της πόλης εκεί». Η γάτα πήγε μαζί τους και μετά πέρασαν από μια πύλη της αυλής, όπου καθόταν ένα κοκορέτσι και φώναζε με όλη του τη φωνή. Όταν τον ρώτησαν τι του συμβαίνει, ο κόκορας είπε ότι έπρεπε να μπει στη σούπα, οπότε ούρλιαζε όσο μπορούσε. "Καλύτερα να φύγεις μαζί μας στη Βρέμη. Θα βρεις κάτι καλύτερο από τον θάνατο οπουδήποτε. Έχεις καλή φωνή, έλα να κάνουμε μουσική μαζί", είπε ο γάιδαρος. Ήταν ακόμα πολύς ο δρόμος μέχρι τη Βρέμη, κι έτσι αποφάσισαν να περάσουν τη νύχτα στο δάσος. Καθώς ο κόκορας πετούσε πάνω σε ένα δέντρο, εντόπισε ένα φως από μακριά. Οι τέσσερις τεχνίτες πήγαν να κοιτάξουν και συνάντησαν ένα φωτισμένο σπίτι. Ο γάιδαρος κοίταξε από το παράθυρο και είδε ένα πολυτελώς στρωμένο τραπέζι με μια συμμορία ληστών να κάθεται γύρω του.

Τα ζώα αποφάσισαν να διώξουν τους ληστές από το σπίτι. Για να γίνει αυτό, ο γάιδαρος στάθηκε με τα μπροστινά του πόδια στο περβάζι, ο σκύλος σκαρφάλωσε στην πλάτη του γαϊδάρου, η γάτα στο σκύλο και ο κόκορας στη γάτα. Όλοι άρχισαν τη μουσική τους αμέσως: ο γάιδαρος γρύλισε, ο σκύλος γάβγισε, η γάτα νιαούριζε και το κοκορέτσι λάλησε. Έπειτα έσкаσαν από το παράθυρο στο σαλόνι, έτσι ώστε τα τζάμια να τρέμουν. Οι ληστές πήδηξαν από την τρομερή κραυγή, νόμιζαν ότι έμπαινε ένα φάντασμα και τράπηκαν σε φυγή στο δάσος. Τώρα οι τέσσερις μουσικοί θα μπορούσαν να φάνε τη χορτάτησή τους μέχρι το τέλος της καρδιάς τους. Μετά έσβησαν το φως και πήγαν για ύπνο. Ο γάιδαρος ξάπλωσε στην κοπριά, ο σκύλος στην πόρτα, η γάτα στη ζεστή εστία και το κοκορέτσι στο δοκάρι του κόκορα.

Όταν οι ληστές είδαν από μακριά ότι το σπίτι ήταν σκοτεινό, ο καπετάνιος έστειλε έναν από αυτούς να ελέγξει. Ο ληστής τα βρήκε όλα ήσυχα και πήγε στη σόμπα να ανάψει τη φωτιά. Νόμιζε ότι τα λαμπερά μάτια της γάτας ήταν κάρβουνα, γι' αυτό τους έβαλε ένα σπύρτο. Η γάτα σφύριξε και χτύπησε το πρόσωπό του με τα νύχια της. Ο ληστής τρόμαξε και έφυγε τρέχοντας. Στην πόρτα, ο σκύλος του δάγκωσε το πόδι, και καθώς έτρεχε στην αυλή, περνώντας από τον σωρό κοπριάς, ο γάιδαρος του έδωσε μια κλωτσιά. Ο ληστής έτρεξε όσο πιο γρήγορα μπορούσε στον καπετάνιο του και είπε: "Υπάρχει μια μάγισσα στο σπίτι, μου σφύριξε και με έξυσε το πρόσωπό μου. Υπάρχει ένας άντρας στην πόρτα με ένα μαχαίρι που με μαχαίρωσε στο πόδι. Στην αυλή, ένα μαύρο τέρας με χτύπησε με ένα ξύλινο ρόπαλο. Και ο δικαστής με φώναξε από την τσάτσα: "Μπ κάναμε." Από εκεί και πέρα οι ληστές δεν τόλμησαν ποτέ ξανά να έρθουν στο σπίτι. Αλλά στους τέσσερις μουσικούς άρεσε τόσο πολύ που έμειναν εκεί.

Δουλεύοντας στην αξία: Επίλυση προβλημάτων

Η ιστορία μιλάει για διαφορετικές προσεγγίσεις για την επίλυση του περιγραφόμενου προβλήματος, μια πολύ ασυνήθιστη λύση είναι η μόνη που λειτουργεί. Για να ξαναγράψετε την ιστορία, θα μπορούσε να επισημανθεί η δημιουργικότητα της λύσης ή η κοινή προσπάθεια επίλυσης του προβλήματος.

Συγγραφέας: Hans Bemman,
Monika Maslowska

“Ένα παραμύθι για έναν χαρούμενο βασιλιά”

Μια φορά κι έναν καιρό ήταν ένας εύθυμος βασιλιάς. Ζούσε με τη βασίλισσα του και την κόρη του σε ένα υπέροχο κάστρο. Στο κέντρο του κήπου του κάστρου υπήρχε ένα σιντριβάνι όπου κάθονταν αστείοι πέτρινοι νάνοι. «Το σιντριβάνι είναι ο καλύτερος τρόπος για να διατηρήσουμε τον πολιτισμό του κάστρου μας», εξήγησε ο διαχειριστής του κάστρου σε όλους όσους περνούσαν από εκεί. “Όταν το νερό πιτσιλάει πάνω από τα πέτρινα γλυπτά, ακούγεται σαν κάποιος να γελάει σε κάθε γωνιά του κήπου! Γι’ αυτό το λέμε “Σιντριβάνι της Ευτυχίας”.

Ο χαρούμενος βασιλιάς και η οικογένειά του έζησαν ευτυχισμένοι μέχρι που μια μέρα τρεις κακοί γίγαντες βγήκαν με τα πόδια από το δάσος και εισέβαλαν στον κήπο του κάστρου.

Αυτοί οι γίγαντες είχαν δει από μακριά γιατί δεν είχαν γελάσει ποτέ στη ζωή τους. Τα πρόσωπά τους ήταν τόσο ζοφερά που όλοι έτρεξαν από το κάστρο, συμπεριλαμβανομένου του βασιλιά και της οικογένειάς του. Έτρεξαν όσο πιο γρήγορα μπορούσαν στην άλλη πλευρά της κοιλάδας. Εκεί βρήκαν καταφύγιο με έναν αγρότη που είχε τη φάρμα του στην πλαγιά του λόφου, όπου ο βασιλιάς καθόταν στον τοίχο της αυλής και δεν ήταν πια καθόλου χαρούμενος. Για μέρες κοιτούσε προς το κάστρο, όπου ζούσαν τώρα οι γίγαντες. Είχαν καταστρέψει τα πάντα, ακόμα και το πηγάδι, κι έτσι ο βασιλιάς έστειλε τους αγγελιοφόρους του στη χώρα. «Όποιος νικήσει τον πιο δυνατό από τους τρομερούς γίγαντες θα έχει γυναίκα του την κόρη μου!» ανακοίνωσε. Ο ιππότης κάλπασε στην κοιλάδα μέχρι το κάστρο, φωνάζοντας δυνατά, κραδαίνοντας το σπαθί του και θέλησε να επιτεθεί στους γίγαντες. Αλλά ο πιο δυνατός γίγαντας απλώς τέντωσε το τεράστιο μπράτσο του έξω από το παράθυρο, έβγαλε τον θωρακισμένο ιππότη από τη σέλα σαν φουντούκι και τον πέταξε σε ένα φαρδύ τόξο στο ρυάκι. Εκεί, ο ιππότης πάλεψε να σηκωθεί και γύρισε κουτσαίνοντας στο αγρόκτημα. «Δυστυχώς, δεν μπορείς να πολεμήσεις αυτούς τους γίγαντες με σπαθί», είπε.

"«Δυστυχώς, δεν μπορείς να πολεμήσεις αυτούς τους γίγαντες με σπαθί», είπε.

"Αν όχι με το σπαθί, τότε με την επιστήμη!" είπε η πριγκίπισσα και έστειλε να βρουν τον καθηγητή Immerschlaui και τον βοηθό του Cupidi. Ο καθηγητής χάρωσε τη μακριά λευκή του γενειάδα και έκανε ένα σοβαρό, σημαντικό πρόσωπο. Λίγο αργότερα στέκονταν οι δυο τους μπροστά στο κάστρο. Είχαν βγάλει και οι δύο τα βιβλία τους και την ώρα που έστηναν τον προβολέα τους έπληξε σεισμός. Ο Covidian είχε απλά χτυπήσει στο έδαφος με το χέρι του και τα δυο τους πετάχτηκαν σαν δύο μικρά γατάκια! "Αν όχι με το σπαθί και όχι με την επιστήμη, τότε με τη μαγεία!" είπε η βασίλισσα Αμαλία και έστειλε τον καλύτερο μάγο σε όλη τη χώρα. Ο μάγος Μάγκνους στάθηκε μπροστά στον βασιλιά με τον μαθητευόμενο του Όμνιμπους.

"Τίποτα δεν είναι τόσο αποτελεσματικό όσο η μαγεία του καλύτερου μάγου στον κόσμο!" είπε ο Μάγκνους. «Κανένα ζωντανό πλάσμα δεν μπορεί να σταθεί ενάντια στις υπερφυσικές δυνάμεις μας», επιβεβαίωσε ο μαθητευόμενος του. Όταν έφτασαν στο κάστρο, ο μάγος είπε: «Λοιπόν, Omnibus, σχεδίασε έναν στρογγυλό μαγικό κύκλο στο πάτωμα». – Ναι, αφέντη!

Ο μάγος στάθηκε μέσα και άρχισε να απαγγέλλει τα ξόρκια του: "Lorem ipsum dolor sit amet - sed diam nonummy..." Αλλά ο μεγαλύτερος γίγαντας στάθηκε στο παράθυρο του κάστρου, πήρε μια βαθιά ανάσα και φύσηξε τον μάγο σαν φτερό μέχρι που τον έπιασαν στο στέμμα ενός δέντρου.

Όταν κατέβηκε από το δέντρο και επέστρεψε στον βασιλιά, είχε ακόμα ένα σοβαρό και σημαντικό πρόσωπο, αλλά έπρεπε να παραδεχτεί: «Δυστυχώς, δεν μπορείς να πολεμήσεις αυτούς τους γίγαντες με μαγεία.

"Ο βασιλιάς έγινε ακόμα πιο λυπημένος. "Δεν έχω καμία ελπίδα να πάρω ποτέ πίσω το κάστρο μου και την πηγή της ευτυχίας", βόγκηξε. Έτσι μια μέρα κάθισε ξανά κλαίγοντας στον τοίχο της αυλής και κοίταξε προς το κάστρο. Οι γίγαντες του πέταγαν χρυσά μπιχλιμπίδια στο κεφάλι, που είχαν κόψει τις λεπτές ράβδους: όταν η νεαρή κοίταξε περιπλανώμενη. λυπημένος! Τι έχεις;» «Κοίτα εκεί πέρα», είπε ο βασιλιάς. «Τότε θα καταλάβεις. Οι γίγαντες μου πήραν το όμορφο κάστρο και έκλεισαν την πηγή της ευτυχίας. Και κανείς δεν μπορεί να τους διώξει!».

«Αλήθεια κανείς;» ρώτησε η βοσκοπούλα. «Έλα, ας τους δείξουμε πού βρίσκεται το μούστο ο Μπάρτελ». Γέλασε τόσο δυνατά που οι γίγαντες στην άλλη πλευρά της κοιλάδας σταμάτησαν και κοίταξαν από πάνω. «Πώς μπορείς να γελάς όταν πρέπει να είμαι τόσο λυπημένος;» ρώτησε πικραμένος ο βασιλιάς. «Ό,τι δεν μπόρεσε να κάνει ο καλύτερος μου ιππότης, ο πιο έξυπνος καθηγητής στη γη και ο πιο ισχυρός μάγος, ούτε εσύ θα μπορείς να κάνεις!» «Μόνο ο χρόνος θα δείξει!» είπε η βοσκοπούλα. «Αλλά θα έπρεπε να ζητήσω από εσάς και τους ανθρώπους σας να κάνετε ό,τι λέω!» «Ωραία από εμένα», είπε ο βασιλιάς με λίγη ελπίδα. «Τι πρέπει να κάνουμε λοιπόν;» "Να είσαι ευτυχισμένος!" είπε η βοσκοπούλα. "Όσο πιο χαρούμενα γίνεται! Γελάστε, τραγουδήστε και χορέψτε για να το ακούσει όλη η κοιλάδα!" «Πολλά ζητάς από εμάς», είπε ο βασιλιάς. Καθώς όμως ήθελε να μην αφήσει πέτρα πάνω του, διέταξε την οικογένειά του και όλους από το κάστρο, ακόμη και τους χωρικούς: «Γελάστε, τραγουδήστε και χορέψτε!». Και πρωτοστάτησε, γελώντας πιο δυνατά, τραγουδώντας πιο χαρούμενα και χορεύοντας πιο τρελά. Μετά από λίγο, είπε στη γυναίκα του: "Αυτό είναι αστείο. Προσποιήθηκα μόνο τον χαρούμενο, αλλά αυτό το "κάνω σαν" διώχνει τη θλίψη από την καρδιά μου, και τώρα απολαμβάνω ακόμη και να γελάω και να τραγουδάω τόσο χαρούμενα!"

Μετά από μια ολόκληρη μέρα γιορτής, χορού και γέλιου, η βοσκοπούλα Εσπεράντσα είπε στον βασιλιά: «Κοίταξε τώρα στο κάστρο!» Ο βασιλιάς σταμάτησε να χορεύει για μια στιγμή και κοίταξε από πάνω. Οι γίγαντες εξακολουθούσαν να ποδοπατούσαν στον κήπο του κάστρου, αλλά τώρα του φαίνονταν πολύ μικρότεροι! Όλοι έπρεπε να γελάσουν ακόμα περισσότερο, και με κάθε γέλιο οι γίγαντες συρρικνώθηκαν περισσότερο και στριμώχνονταν μαζί φοβισμένοι. «Σταμάτα, σταμάτα, πονάει πολύ το γέλιο!» φώναξαν οι γίγαντες. Τότε ο βασιλιάς και ο λαός του σκαρφάλωσαν πάνω από τον τοίχο και όλοι γελούσαν όλο και πιο δυνατά με τα αστεία ανθρωπάκια στον κήπο. «Υπάρχει απλώς ένα μάτσο γκρινιάρηδες νάνοι που προσπαθούν να κρυφτούν κάτω από τους θάμνους», γέλασε η πριγκίπισσα. "Στάση!" φώναξε ο βασιλιάς ανάμεσα σε κρίσεις γέλιου. «Πήγαινε στο κάστρο και πάρε μια σκούπα και ένα φτυάρι», είπε μετά στην κόρη του, «και σκούπισε αυτό το μπάχαλο!» Έτρεξε στο κάστρο και όταν γύρισε, οι νάνοι ήταν ήδη τόσο μικροσκοπικοί που μετά βίας μπορούσες να τους ξεχωρίσεις από τις πασχαλίτσες στα ροδοπέταλα. Φαινόταν τόσο αστείο που όλοι έπρεπε να κρατούν το στομάχι τους από τα γέλια.

"Όταν η πριγκίπισσα τελείωσε επιτέλους το σκούπισμα, αναφώνησε: "Ωχ, αυτό είναι μόνο λίγη σκόνη που έσκασε ο άνεμος!" Και τότε όλοι βοήθησαν στην αποκατάσταση του κάστρου, του κήπου και της βρύσης. Μόλις η όμορφη βρύση φώναξε ξανά, ο βασιλιάς ανακοίνωσε επίσημα: "Υποσχέθηκα την κόρη μου να σώσω τον γάμο μου. εμείς από αυτούς τους γίγαντες!" «Ευχαριστώ, αγαπητέ βασιλιά», απάντησε η βοσκοπούλα. «Σύμφωνα με το άρθρο 14 παράγραφος 2 του συντάγματος, η νομικά ρυθμιζόμενη συμβίωση είναι ανοιχτή σε όλα τα ζευγάρια, ανεξαρτήτως φύλου ή γενετήσιου προσανατολισμού. Ανυπομονώ να δω την υπέροχη κόρη σου!» Και έτσι συνέχισαν να ζουν ευτυχισμένοι και ικανοποιημένοι στο κάστρο. Ωστόσο, αν κάποιος αργότερα έκανε υπερβολικά σοβαρό πρόσωπο, ο βασιλιάς τους έλεγε: «Να είστε χαρούμενοι και να γελάτε λίγο! Μπορεί ένας κακός γίγαντας να κρύβεται κάτω από το νύχι σου και να αρχίζει να μεγαλώνει ξανά!».

Δουλεύοντας στην αξία: Επίλυση προβλημάτων

Είναι εύκολο να αναγνωρίσεις την επίλυση προβλημάτων σε αυτή την ιστορία. Καθώς πρόκειται για μια παραδοσιακή ιστορία που διαδραματίζεται στην αρχαιότητα, υπάρχει η ευκαιρία για τους συμμετέχοντες να σκεφτούν τους σημερινούς χαρακτήρες και καταστάσεις σύγκρουσης ή αναποφασιστικότητας και να βρουν τρόπους να τις επιλύσουν χρησιμοποιώντας αυτές τις δεξιότητες.

Σε αυτή την ιστορία, το αντικείμενο είναι σημαντικό και μπορεί να είναι οτιδήποτε άλλο, όπως προτείνει ο συντονιστής.

“Η λίθινη σούπα”

Μια φορά κι έναν καιρό, σε ένα μικρό χωριό της Πορτογαλίας, οι καιροί ήταν δύσκολοι. Δεν υπήρχε πολύ φαγητό και οι χωρικοί πάλευαν να τα βγάλουν πέρα. Ο καθένας κράτησε ό,τι λίγο είχε κρύψει μακριά, φοβούμενος μήπως ξεμείνει αν το μοιράζονταν με άλλους.

Μια μέρα έφτασε στο χωριό ένας κουρασμένος ταξιδιώτης. Ήταν μοναχός και δεν κρατούσε τίποτα άλλο παρά μόνο μια μικρή τσάντα στην πλάτη του. Περπατούσε μέρες και πεινούσε, αλλά όταν χτύπησε τις πόρτες των χωρικών που ζητούσαν φαγητό, όλοι είπαν το ίδιο: «Συγγνώμη, δεν έχουμε τίποτα να δώσουμε».

Ο μοναχός σκέφτηκε για λίγο και αποφάσισε να δώσει στους χωρικούς ένα μάθημα με έξυπνο τρόπο. Πήγε στο κέντρο του χωριού και έβαλε μια μικρή φωτιά. Από την τσάντα του έβγαλε μια κατσαρόλα, τη γέμισε νερό και την έβαλε πάνω από τις φλόγες. Έπειτα, πολύ προσεκτικά, έβγαλε μια λεία πέτρα και την έριξε στο νερό.

Οι χωρικοί ήταν περίεργοι. Ένας ένας έβγαιναν από τα σπίτια τους για να δουν τι κάνει ο άγνωστος. Μια από αυτές, μια γυναίκα, τον πλησίασε και τον ρώτησε: «Τι μαγειρεύεις;»

«Αχ», είπε ο μοναχός, «φτιάχνω πέτρινη σούπα. Θα είναι νόστιμο.»

«Πέτρινη σούπα;» ρώτησε η γυναίκα σαστισμένη. «Πώς μπορείς να φτιάξεις σούπα από πέτρα;»

«Λοιπόν», χαμογέλασε ο μοναχός, «είναι μια ιδιαίτερη πέτρα. Αλλά θα μπορούσε να χρησιμοποιήσει λίγο αλάτι και ίσως μερικά βότανα για να αναδείξει πραγματικά τη γεύση».

Η γυναίκα, ανυπόμονη να δει πώς μια πέτρα θα μπορούσε να γίνει σούπα, γύρισε στο σπίτι της και επέστρεψε με μια πρέζα αλάτι και μια χούφτα ξερά βότανα. Ο καλόγερος την ευχαρίστησε και τα πρόσθεσε στην κατσαρόλα ανακατεύοντας αργά.

Καθώς το νερό άρχισε να βράζει, περισσότεροι χωρικοί μαζεύτηκαν γύρω. «Τι είναι αυτό που φτιάχνεις;» ρώτησε ένας από τους άνδρες.

«Πέτρινη σούπα», είπε ο μοναχός. «Είναι σχεδόν έτοιμο, αλλά ξέρετε, θα ήταν ακόμα καλύτερα με λίγα λαχανικά. Ένα καρότο ή μια πατάτα θα το έκανε τέλειο.»

Ο άντρας σκέφτηκε για λίγο και μετά πήγε βιαστικά σπίτι. Επέστρεψε με δυο καρότα και μια πατάτα. Ο καλόγερος τα έκοψε και τα πέταξε στην κατσαρόλα.

Η μυρωδιά της σούπας άρχισε να κυλάει στο χωριό και σύντομα περισσότεροι άνθρωποι ήρθαν να δουν τι συνέβαινε. Ο μοναχός συνέχιζε να ανακατεύει την κατσαρόλα και να χαμογελάει. «Αυτή η πέτρινη σούπα είναι πραγματικά κάτι», είπε. «Αλλά αν είχαμε μόνο λίγο κρέας, ίσως μια φέτα λουκάνικο ή λίγο κοτόπουλο, θα ήταν μια πραγματική γιορτή!»

Ένας άλλος χωρικός, περίεργος και πρόθυμος να δοκιμάσει αυτή την παράξενη σούπα, πήγε σπίτι και έφερε πίσω ένα κομμάτι λουκάνικο. Στην κατσαρόλα μπήκε.

Καθώς η σούπα έφευγε, ο καλόγερος τη γεύτηκε και χαμογέλασε. «Α, έχει σχεδόν τελειώσει. Λίγο ακόμα, και θα έχουμε αρκετά να μοιραστούμε με όλους».

Μέχρι τώρα, όλο το χωριό ήταν μαζεμένο γύρω από την κατσαρόλα, παρακολουθώντας τον μοναχό καθώς ανακατευόταν. Δεν μπορούσαν να πιστέψουν ότι αυτό που ξεκινούσε ως μια κατσαρόλα με νερό με μια πέτρα μετατρέποταν τώρα σε ένα πλούσιο γεύμα.

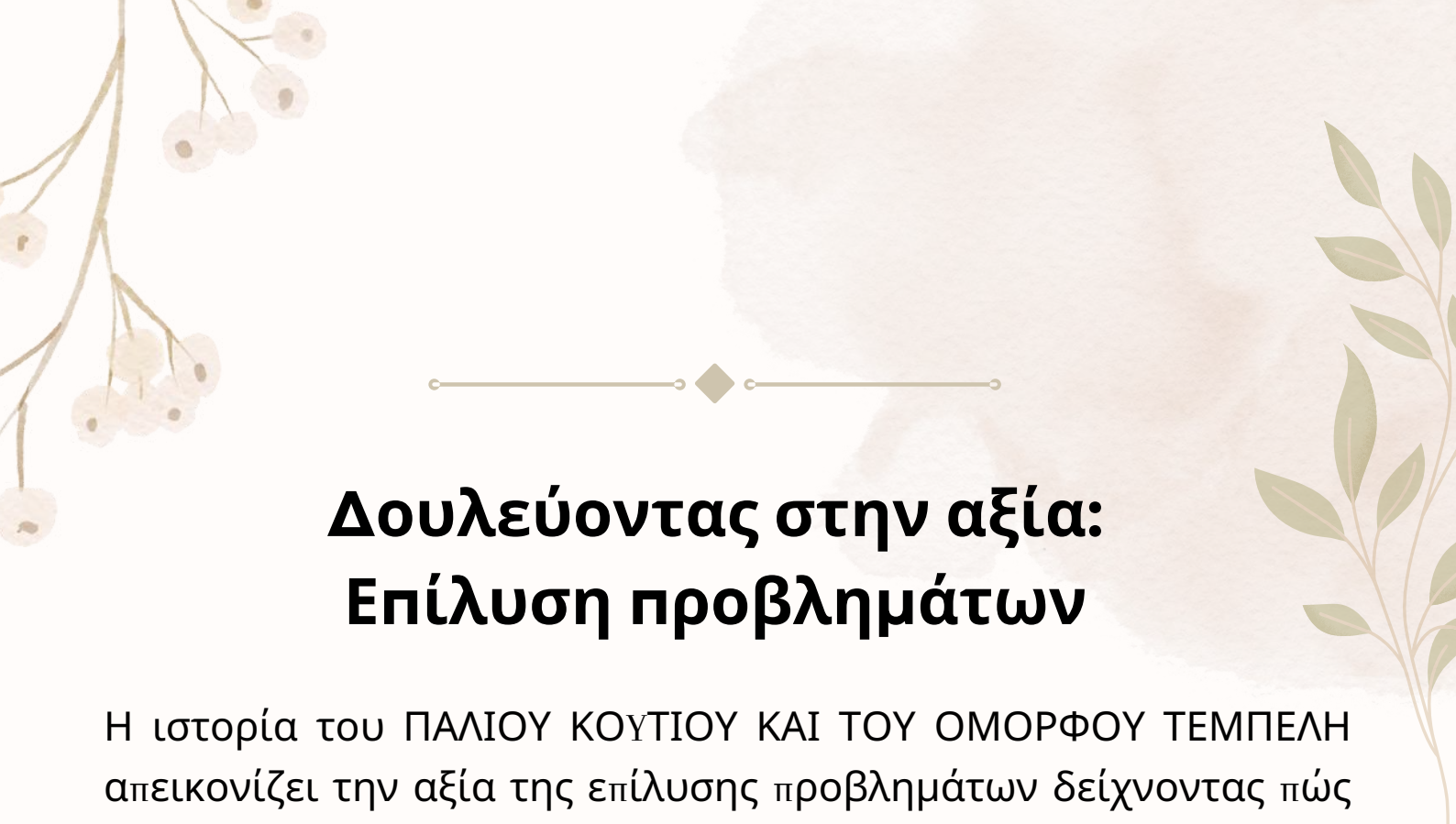
Μετά από λίγο, ο καλόγερος έβαλε τη σούπα σε μπολ και τα μοίρασε στους χωρικούς. Κάθισαν όλοι μαζί και άρχισαν να τρώνε. Η σούπα ήταν πλούσια και νόστιμη, γεμάτη με τα λαχανικά, τα βότανα και το λουκάνικο που είχαν προσθέσει.

Καθώς έτρωγαν, οι χωρικοί μιλούσαν και γελούσαν, μοιράζονταν ιστορίες και απολάμβαναν ο ένας την παρέα του άλλου. Ήταν η πρώτη φορά εδώ και πολύ καιρό που είχαν συγκεντρωθεί όλοι έτσι.

Όταν τελείωσε το γεύμα, ένας από τους χωρικούς ρώτησε τον μοναχό: «Μα τι γίνεται με την πέτρα; Δεν το έβγαλες ποτέ».

Ο μοναχός χαμογέλασε και είπε: «Αχ, η πέτρα. Είναι απλώς μια κανονική πέτρα, αλλά η μαγεία της σούπας προέρχεται από τον καθένα που μοιράζεται αυτό που έχει. Αυτό είναι που το κάνει τόσο νόστιμο».

Οι χωρικοί συνειδητοποίησαν το μάθημα που τους είχε δώσει ο μοναχός. Δουλεύοντας μαζί και μοιράζοντας τα λίγα που είχαν, θα μπορούσαν όλοι να έχουν περισσότερα από αρκετά. Από εκείνη τη μέρα, ήταν πιο πρόθυμοι να βοηθήσουν ο ένας τον άλλον και δεν ξέχασαν ποτέ τον ταξιδιώτη που έφτιαχνε μια νόστιμη σούπα από μια απλή πέτρα.

Δουλεύοντας στην αξία: Επίλυση προβλημάτων

Η ιστορία του ΠΑΛΙΟΥ ΚΟΥΤΙΟΥ ΚΑΙ ΤΟΥ ΟΜΟΡΦΟΥ ΤΕΜΠΕΛΗ απεικονίζει την αξία της επίλυσης προβλημάτων δείχνοντας πώς μπορούν να προσεγγιστούν οι προκλήσεις με δημιουργικότητα, αποφασιστικότητα και συνεργασία. Καθώς οι χαρακτήρες αντιμετωπίζουν εμπόδια, μαθαίνουν να σκέφτονται κριτικά και να προσαρμόζονται σε νέες καταστάσεις, αποδεικνύοντας ότι κάθε πρόβλημα έχει τη δυνατότητα ανάπτυξης και ανακάλυψης. Αυτό αντικατοπτρίζει τη σημασία της ανάπτυξης δεξιοτήτων για την πλοήγηση στις δυσκολίες και την εξεύρεση λύσεων στην καθημερινή ζωή και στα πλαίσια της κοινότητας.

“Το παλιό κουτί και ο όμορφος βάλτος”

Μια φορά κι έναν καιρό, στην καρδιά ενός χωριού, ζούσε ένας ευγενής που ήταν γνωστός για τα πλούτη και την περιέργειά του. Του άρεσε να συλλέγει σπάνια και περίεργα αντικείμενα από διάφορα μέρη του κόσμου. Μια μέρα, καθώς εξερευνούσε μια παλιά αγορά, συνάντησε έναν πάγκο γεμάτο με σκονισμένα, ξεχασμένα αντικείμενα. Ανάμεσά τους ήταν ένα παλιό, ξεπερασμένο κουτί, καλυμμένο με χώμα και ρωγμές. Φαινόταν απλό και μη εντυπωσιακό, αλλά κάτι σε αυτό τράβηξε τον ευγενή.

Ο πωλητής, παρατηρώντας το ενδιαφέρον του, είπε: «Αυτό το κουτί είναι παλαιότερο από όσο νομίζετε, αλλά η πραγματική του αξία είναι κρυμμένη». Ενδιαφερόμενος, ο ευγενής αγόρασε το κουτί και το πήρε στο σπίτι.

Εκείνο το βράδυ, στην ησυχία του μεγάλου σπιτιού του, ο ευγενής κάθισε δίπλα στη φωτιά και άνοιξε το κουτί. Προς έκπληξή του, δεν υπήρχε τίποτα μέσα. Ταραγμένος, το έβαλε στην άκρη, νομίζοντας ότι τον ξεγέλασαν. Ωστόσο, καθώς κοιμόταν, κάτι μαγικό άρχισε να συμβαίνει.

Τα μεσάνυχτα, ο ευγενής ξύπνησε από ένα απαλό, λαμπερό φως που ερχόταν από τη γωνία του δωματίου του. Καθώς κοίταξε πιο κοντά, είδε μια όμορφη γυναίκα να στέκεται εκεί που ήταν το κουτί. Είχε σκούρα, γυαλιστερά μαλλιά και φορούσε πλούσια, μαυριτανικά ρούχα στολισμένα με κοσμήματα. Τα μάτια της άστραψαν και η παρουσία της γέμισε το δωμάτιο με ζεστασιά και φως.

Η γυναίκα παρουσίασε τον εαυτό της ως μαυριτανή πριγκίπισσα. Εξήγησε ότι πριν από πολλά χρόνια, είχε μαγευτεί από έναν ισχυρό μάγο και είχε παγιδευτεί μέσα στο κουτί. Την κατάρα μπορούσε να σπάσει μόνο κάποιος που είδε αξία στο κουτί παρά την εμφάνισή του. Ο ευγενής, με το οξυδερκές του μάτι και την ανοιχτή του καρδιά, την είχε απελευθερώσει εν αγνοία του.

Ευγνώμων για την καλοσύνη του, η πριγκίπισσα πρόσφερε στον ευγενή μια επιλογή. Θα μπορούσε είτε να του δώσει αμύθητα πλούτη, είτε μπορούσε να μείνει μαζί του ως σύντροφός του, φέρνοντάς του σοφία και χαρά.

Ο ευγενής, γοητευμένος από την ομορφιά και τη χάρη της, διάλεξε την παρέα της από τα πλούτη.

Μαζί, ζούσαν ευτυχισμένοι, με την πριγκίπισσα να διδάσκει στον ευγενή τα θαύματα του κόσμου και τη σοφία του λαού της. Το παλιό κουτί κρατήθηκε ως υπενθύμιση της ημέρας που ο ευγενής κοίταξε πέρα από τα φαινόμενα και ανακάλυψε την αληθινή ομορφιά και τη μαγεία.

Δωρεάν Άδεια

Το προϊόν που αναπτύχθηκε εδώ ως μέρος του έργου Erasmus+ "Ιστορίες για ενδυνάμωση 2023-1-IT02-KA220-ADULT-000159380" αναπτύχθηκε με την υποστήριξη της Ευρωπαϊκής Επιτροπής και αντικατοπτρίζει αποκλειστικά τη γνώμη του συγγραφέα. Η Ευρωπαϊκή Επιτροπή δεν είναι υπεύθυνη για το περιεχόμενο των εγγράφων

Η έκδοση αποκτά την άδεια Creative Commons Licence CC BY- NC SA.

Αυτή η άδεια σας επιτρέπει να διανέμετε, να αναμιγνύετε, να βελτιώνετε και να αξιοποιείτε το έργο, αλλά μόνο μη εμπορικά. Κατά τη χρήση του έργου καθώς και αποσπάσματα από αυτό πρέπει

1. Να αναφέρεται η πηγή και να δίνεται ένας σύνδεσμος προς την άδεια χρήσης και να αναφέρονται πιθανές αλλαγές. Τα πνευματικά δικαιώματα παραμένουν στους συντάκτες των εγγράφων.
2. Το έργο δεν επιτρέπεται να χρησιμοποιηθεί για εμπορικούς σκοπούς.
3. Εάν ανασυνθέσετε, μετατρέψετε ή βασίσετε το έργο, οι συνεισφορές σας πρέπει να δημοσιευτούν με την ίδια άδεια με την αρχική.

Αρνηση

Χρηματοδοτείται από την Ευρωπαϊκή Ένωση. Ωστόσο, οι απόψεις και οι απόψεις που εκφράζονται είναι μόνο του ή των συγγραφέων και δεν αντικατοπτρίζουν απαραίτητα εκείνες της Ευρωπαϊκής Ένωσης ή του Ευρωπαϊκού Εκτελεστικού Οργανισμού Εκπαίδευσης και Πολιτισμού (EACEA). Ούτε η Ευρωπαϊκή Ένωση ούτε ο EACEA μπορούν να θεωρηθούν υπεύθυνοι για αυτά.